

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

ΣΤΑΤΑΜΕΣΗΣ στο δρόμο, εμπρός στα πόδια μου, ένας σάλιαγγας στεκότανε... όχι: περπατούσε... ίσως και να πήγαινε τρεχάτος: πώς μπορώ να ξέρω εγώ, ένας αλλόφυλος, ποιό είναι για τους σάλιαγγους αργό περπάτημα, ποιό τρέξιμο, ποιό στάσιμο;

Η μόρα της νυχτιάς θά είχε πλημμυρήσει τη φωλιά του και θά είχε βγῆ, τὸ πλάσμα τὸ ἀπροστάτευτο, νὰ μισέψη σ' ἄλλη γειτονιά, νὰ βρῆ ἄλλη κατοικία. Γι' αὐτόν, ὁ δρόμος ἦταν ὅλος ὁ κόσμος και πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ κάτου, γύρω του, τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπῆρχε, οὔτε ζωή, οὔτε θάνατος, οὔτε στοιχεῖα, οὔτε πλάσματα ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σερνούμενο τὸ γένος του.

Και πήγαινε ἀνύποτα, μετὴν ἡσυχία τῆς ἀγνοίας, μετὴν ξενοιασιά τῆς ἀθωότητας: πήγαινε ἀργοσάλευτα, σὰ νὰ ἦταν ὁ κυρίαρχος τῆς δημιουργίας, σὰ νὰ περνοῦσε ὁ βασιλεῆς, πήγαινε μπροστά του θαρρετά, δίχως νὰ νοιώθῃ πὼς ὁ κίντυνος ἐρχόταν ἀπὸ πίσω του, ἀπὸ μπρός του, ἀπὸ πάνω του, πὼς σὲ μιὰ στιγμή θά ἦταν λυῶμα, σὲ μιὰ στιγμή ἕνα παπούτσι, μιὰ ρόδα, ἕνα πέταλο, θὰ τοῦκοβε τὸ δρόμο μαζί μετὴν ζωή του.

Πήγαινε τυφλά, στὴ μοῖρα τῶν σαλιάγγων, ἀπαράλλαχτα ὅπως πᾶμε κ' ἐμεῖς, οἱ μεγάλοι σάλιαγγοι, πρὸς τὴν αἰώνια μοῖρα μας, ἔτσι ξενοιαστα κ' ἀνύποπτα, δίχως νὰ ξέρουμε ποῖα εἶναι ἡ ἀτέλειωτη ζωή, δίχως νὰ ξέρουμε ποῦ βρίσκεται τὸ βάραθρο ποῦ θά μᾶς καταπιῆ, πότε θά πέσῃ ἀπάνου μας ἡ συφορά ποῦ θά μᾶς λυώσῃ.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Μέσα στο σταῦλο στεκότανε τὸ ἄσπρο ἄλογο καμαρωτό, μετὴν ἀρματωσιά του ἀπὸ μαῦρα χάμουρα, μετὴν τὶς φιοῦμπες γυαλισμένες, μετὴν τὶς ὀπλές λουστραρισμένες, κ' ἔβλεπ' ἔξω πρὸς τὸ δρόμο, ἔτοιμο γιὰ ζέψιμο.

Ὁ σεῖζης, ξυπόλυτος μετὴν ἀνασηκωμένο πανταλόνι, μέσα στὶς βρομένες πλάκες, και μετὴν ἀσκουμπωμένα μπράτσα, μαλλιαρά, ἐβούρτσιζε τὸ τομάρι τοῦ ζώου, τὸ ἄσπρο και γυαλιστερό σὰ μάρμαρο, στεκόταν και τὸ κύτταζε και πάλι ἀπλωνε τὸ χέρι του

ἀπάνου του, ἴσιαζε ἓνα λουριὶ πού ἦτανε στραβά, ἔπλενε μὲ τὸ σφουγγάρι τὰ ρουθούνια τοῦ ἀλόγου, τὸ ξανακαμάρωνε, τοῦ χτένιζε τὸ κούτελο, πάλι τὸ μορφοκύτταζε ἀπὸ μακρυνά, σφυρίζοντας ἓναν ἦχο βαρετό, ὅλο τὸν ἴδιο.

Τὸ ἄλογο στεκόταν ἀδιάφορο, ὑπομονητικό. Κάπου - κάπου ἐτέντωνε ταυτιά του κ' ἐκύτταζε προσεχτικά ἓνα κάρρο πού περνοῦσε, ἓνα μανάβη πού ἐφώναζε. Ἐνοιωθε πὼς τὸ καθάριζαν, τὸ χᾶιδεuan, τὸ στόλιζαν, κάτι εὐχάριστο τοῦ κάνανε, μὰ τί εἶδους στολισμό, τί εἶδους καθαριότητα δὲν ἔνοιωθε. Αὐτὸ στεκόταν ἤσυχο, ὡς πού νάκούση τὴ φωνὴ ἢ νά νοιώση τὸ χαστούκι ποῦχε μάθει νὰ τοῦ δίνουν, στὸ λαιμὸ ἢ στὰ καπούλια, ὅταν ἔπρεπε νὰ κωλώση γιὰ ζέψιμο ἢ νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ δρόμο.

Ἄν εἶχε γίνει πιὸ ὠραῖο, δὲν τὸ καταλάβαινε. Ἐκεῖνος πού τὸ στόλιζε, τὸ χτένιζε, τὸ ὁμόρφαινε, δὲν ἦταν ἀπ' τὸ γένος του. κ' ὅπως ἐννοοῦσε αὐτὸς τὴν ὁμορφιά γιὰ τὸν ὁμοιο του, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πὼς θὰ τὴν ἐνοιωθε ὁμοια τὸ ζῶο : Μπορεῖ γι' αὐτὸ ἢ φορεσιά του, τὸ λουστράρισμα, τὸ χτένισμα πού τοῦκανε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦταν ἀσημιά. Ποιὸς ξέρει; Τὸ ἴδιο σὰ νὰ στόλιζε τὸν ἄνθρωπο ἓνα βῶδι, ἓνας σκύλος, ἓνα ἄλογο.

Ὁ σεῖζης, ἀφοῦ τέλειωσε τὴν ἐτοιμασία, ἐμάζεψε τὸν κουβᾶ, τὸ σφούγγισε, τὸ ξύστρησε κ' ἐπῆγε μέσα.

Τὸ ἄλογο, ἀδιάφορο, βλέποντας σ' ἓναν ἄλλον κόσμον, στὸ δικό του, στεκότανε καὶ κύτταζε....

E. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Θλιβεραὶ ἀναμνήσεις

Αὐστηρὰ φροῦρησις διὰ τὰς τιμὰς τῶν ἀνυπάρκτων τροφίμων